U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Restaurant BOHEMIA Nový Bor s.r.o.**, se sídlem T. G. Masaryka 849, Nový Bor, zast. Ing. Otou Koškem, daňovým poradcem, se sídlem T. G. Masaryka 822, Nový Bor, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 23. 11. 2010, č. j. 59 Ad 8/2010 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 5. 2010, č. j. 45091/010/9010/08.04.10/KM/097/R, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítla odvolání žalobce a potvrdila napadené rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Česká Lípa ze dne 24. 3. 2010, č. j. 45001/010/9010/16.11.09/JU/013/R. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že „*vyměřovací základ organizace a malé organizace v zákoně č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, bylo možné pomocí příslušných interpretačních postupů z ustanovení citovaného zákona stanovit natolik určitě, jako částku odpovídající úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců, že o jeho vymezení nemohlo být žádných nejasností.*“. Podle žalované proto okresní správa sociálního zabezpečení správně zamítla žádost žalobce o vrácení přeplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za období leden až červen 2007.

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 23. 11. 2010, č. j. 59 Ad 8/2010 - 19, žalobu napadající rozhodnutí žalované zamítl. Rozhodnutí žalované podle soudu není v rozporu s čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 3 a čl. 11 odst. 5 Listiny

základních práv a svobod. Organizace a malé organizace byly zákonem č. 589/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 30. 6. 2007, výslovně označeny za poplatníky pojistného. Tento zákon také výslovně definoval dvě ze tří veličin rozhodných pro stanovení povinnosti organizace a malé organizace platit pojistné za sebe, kterými jsou pojistné období a sazba pojistného. Poslední veličinu pro určení výše pojistného, kterou představoval vyměřovací základ, bylo možné dovodit pomocí interpretačních metod z ostatních ustanovení citovaného zákona, jak popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Ads 120/2009 - 88. Za tohoto stavu nelze takovou interpretaci označit za zákonodárnou činnost porušující ústavní pořádek. Soud dále poukázal na to, že do vynesení jeho rozsudku ze dne 19. 3. 2009, č. j. 59 Ca 15/2009 - 38, neměl žalobce pochybnosti o své povinnosti platit pojistné, byl bez potíží schopen určit výši pojistného, a to právě na základě úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců. Právní závěr Nejvyššího správního soudu tak pro něho nemohl být překvapivý. S ohledem na tyto skutečnosti soud žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní uvedl, že „*všechny náležitosti kasační stížnosti budou ... doplněny nejpozději do 1 měsíce od doručení příslušného usnesení.* “ Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 23. 11. 2010, č. j. 59 Ad 8/2010 - 19, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Dříve, než Nejvyšší správní soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí soudu. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s. *in fine*). Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. soud odmítne návrh, jestliže byl podán opožděně.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Z obsahu spisu plyne, že stěžovatel byl zastoupen v řízení před krajským soudem Ing. Otou Koškem, na základě plné moci ze dne 2. 7. 2010.

V daném případě byl rozsudek krajského soudu doručen zástupci stěžovatele v pátek 17. 12. 2010, což vyplývá z doručenky založené na č. l. 21 soudního spisu. Tvrzení stěžovatele, že rozsudek krajského soudu mu byl doručen dne 20. 12. 2010, je proto nesprávné. V poučení rozsudku byl stěžovatel, resp. jeho zástupce správně poučen o možnosti podání kasační stížnosti a o dvoutýdenní lhůtě k jejímu podání. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti v daném případě počala běžet v sobotu 18. 12. 2010 a skončila v pátek 31. 12. 2010. K jejímu zachování bylo třeba, aby nejpozději dne 31. 12. 2010 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Kasační stížnost byla nicméně sepsána teprve až dne 3. 1. 2011 a podána v elektronické podobě se zaručeným elektronickým téhož dne ve 20:55 hodin, jak je uvedeno na č. l. 23 až 25 soudního spisu. Z toho vyplývá, že kasační stížnost byla podána opožděně. Proto ji Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., použitého přiměřeně podle § 120 s. ř. s., odmítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu